

Gerry traint verpleegkundigen in Bangladesh

Groot SA 25 december 2023, 12:29 [Nieuws](#)

Gerry Aerts (midden voorste rij) met docenten en studenten in Bangladesh.

GORREDIJK Hij begreep niet hoe dat voelde, hoe iemand helemaal uit Nederland haar vrije tijd bij hen besteedde. Gerry glimlacht, ook voor haar heeft het betekenis, is het een soort magie. “Ik foech my nei wat sy wolle, mar blykber is dat foar harren hiel bysûnder.” Wat ze doet? Al bijna dertig jaar reist ze naar Bangladesh om daar zorgprofessionals te helpen de hygiëne naar een hoger niveau te brengen.

Eind oktober kwam Gerry Aerts (63) terug van veertien dagen Bangladesh, waar ze docenten aan het Nursing Institute trainde. Het lesgeven gaat daar anders dan hier in Nederland: de vaak post-hbo-verpleegkundigen demonstreren aan hun leerlingen de verpleegkundige handelingen. “Mar harren learlingen moatte dizze hannelingen ek oefenje.” Vorig jaar kregen zij van Gerry al les in vaardigheidsonderwijs en het geven van leiding. “Dit jier ha we it hân oer it oefenje troch studinten en hygiëne yn skoalle.”

Dat oefenen omvat veel meer dan het oefenen zelf, zegt Gerry. Zo zag ze dat de lakens die voor het oefenen gebruikt zouden worden, niet erg schoon waren. Dan vraagt ze: hoeveel lakens hebben jullie eigenlijk? Blijken ze maar weinig te hebben, blijkt ook dat het niet bij hen opkomt om die lakens even te wassen. “Want yn Bangladesh ha se oeral minsken foar, it opromjen en skjinmeitsjen wurdt bygelyks troch skjinmakkers dien.” Dat kan ook anders, houdt Gerry haar studenten voor. Want waarom zou je niet zelf even zaken wassen in plaats van ze te laten liggen voor de schoonmakers.

Het praktijklokaal.

Mentaliteitsverandering

Goed en slecht is er niet, ze moeten veel zelf ervaren. Zo maakte ze samen met de docenten hygiëneregels voor het skillslab, het oefenlokaal. “It giet faak oer it besef: wêr bist mei dwaande.” Zoals bijvoorbeeld de berg door studenten uitgeschopte schoenen voor de deur van het oefenlokaal. “Studinten moat leare om netsjes te wurkjen, opromje dus, want dêr begjint it mei.”

Dit jaar maakte ze foto's om haar onderwijs te ondersteunen. Een foto van weggegooid rommel in de gangen met vervolgens een foto van een prullenbak en schone gangen. “Ik ha in soad foto's makke en dy ha we letter bepraat. It giet om in stikje mentaliteitsferoaring en wurkhâlding. En eins is dat net oars as hjir yn Nederlân.”

‘Net sa bysûnder’

Van betekenis zijn en er voor elkaar zijn, dat is de drijfveer van Gerry. “Ik fyn it net sa bysûnder wat ik doch.” Van oudsher is ze verpleegkundige, deed kraamspecialisatie en werd docent verpleegkunde aan een school voor specialistisch verpleegkundig onderwijs. “Fanút dy skoalle bin ik yn 1997 foar it earst nei Bangladesh west om as sikehûshygiënist (tegenwoordig heet dat infectiepreventiedeskundige) ferpleechkundigen te trainen.”

In 1996 startte ze haar eigen bedrijf GEO supervisie & begeleiding in gezondheidszorg & onderwijs. Omdat de school, van waaruit ze voor het eerst naar Bangladesh ging, inmiddels niet meer bestond, werd ze in 2005 op persoonlijke titel gevraagd om daar als onderwijskundige verder te gaan met het ontwikkelen en geven van onderwijs.

GEO (letterlijk ‘op de aarde betrekking hebbend’) is maar één deel van haar actieve leven. In 2005 sloot Gerry zich aan bij vrijwilligersorganisatie PUM. “Foar PUM wurkje ik yn lannen as Oeganda en Indonesië.” Als vrijwilliger voor PUM is ze Senior Expert in Healthcare &

Educational Institutes, trainer interculturele adviesvaardigheden voor nieuwe experts en ambassadeur diversiteit en inclusie. Daarnaast is Gerry parttime docent aan Hogeschool Windesheim in Zwolle en supervisor voor hbo-studenten verpleegkunde, social work en pedagogiek.

Warme dankbaarheid

Vanaf de eerste kennismaking in 1997 stal Bangladesh haar hart. “De Bengalen ha in soart naïviteit dy’t ik geweldich fyn.” Warme mensen met warme blijken van dankbaarheid, waarvan in haar kantoor vele te vinden zijn zoals het kunstbloemstukje met een briefje erin. “Gewoan omdat ik by dy minsken west wie te iten.” Volgend jaar in de herfstvakantie keert ze terug. “Yn tuskentiid ha we ien kear yn ‘e moanne teamoerlis. Se tinke sels nei oer wat se oanpakke kinne en as ik dan sjoch wat se oanpakt ha: geweldich!”

Haar eerste groep in 1997 leidde ze op in infectiepreventie. “En no is dy groep it lân yn om kursussen te jaan. It giet net hurd. Mar al rêdt mar ien it op, dêr giet it my om.”

geosupervisie.nl